

LECOUTERE, Carolus F.P. (Antwerpen 11 december 1865 – Knokke 19 september 1921).

Werd als zoon van een beeldhouwer naar de Academie voor Schone Kunsten gestuurd. Daar Lecoutere zich meer aangetrokken voelde tot de taalkunde, begon hij op achttienjarige leeftijd humaniorastudies. Hij studeerde van 1886 af klassieke filologie te Leuven, waar hij in 1893 promoveerde tot doctor. In hetzelfde jaar werd hij docent aan de pas opgerichte afdeling Germaanse filologie (Nederlands, Duits, Scandinavische talen), en in 1899 ordinarius. In 1905 werd hij lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde (in 1907 werkend lid).

Zijn *Inleiding tot de Taalkunde en tot de Geschiedenis van het Nederlandsch* (1915) was voor enkele generaties van Vlaamse germanisten een basiswerk. Lecoutere bewerkte de Zuid-Nederlandse woorden in de vijfde uitgave van Van Dales *Groot Woordenboek der Nederlandsche Taal* (1914). Hij was een nauwgezet en veeleisend hoogleraar en een vijand van alle dilet-tantisme. Dit verklaart zijn onvermoeide streven om het gebruik van de beschaafde omgangstaal bij de Vlaamse studenten te bevorderen (zie zijn artikel "Over de beschaafde uitspraak van het Nederlandsch", in *Verslagen en Mededelingen van de KVATL* (1909), p. 72-89). Hij kon niet begrijpen dat dezelfde mensen die rechtsherstel voor het Nederlands in België eisten, geen moeite deden om dit Nederlands met de verschuldigde eerbied te behandelen in hun eigen taalgebruik.

LITERATUUR: L. Grootaers, 'Professor Dr. C.P.F. Lecoutere', in *Jaarboek van de KVATL* (1944), p. 17-26; - J.L. Pauwels, 'Lecoutere, Charles P.F.', in *NBW*, II, 1966.

RENÉ HAESERYN*